

Muzikale KERKENROUTE

een begrip

OLDENZIJL - De muzikale kerkenfietsroute van de Stichting Rottumer kerk en de Stichting Nicolaaskerk Oldenzijl, die zondag voor de derde keer werd georganiseerd, begint langzamerhand een begrip te worden. Sommige mensen hielden de laatste zondag van augustus al weken vrij in hun agenda en oriënteerden zich vroegtijdig op het programma. Anderen kregen pas op de laatste dag een programmafolder in handen en besloten, ondanks het slechte weer, op pad te gaan. De drijfveer van het publiek is niet zo moeilijk te bedenken: mooie, gevarieerde muziek in telkens weer een andere, prachtige ambiance. En een schitterend landschap, zelfs ondanks de zware buien nog mooi. Of misschien zelfs wel dankzij de zware buien, want de luchten die het onstuimige weer opleverde, waren magnifiek. Maar wat beweegt de muzikanten? Waarom kiezen zij ervoor om juist hier te komen spelen. Wat is hun motivatie om een hele zondag te komen optreden. En wat zijn hun ervaringen. Een aantal van hen vertelt daarover.

door Marja Spakman

Oldenzijl - Rik Bakker: „een cadeautje van God.”

Rik Bakker, the Dutch flute player, speelde in de kerk van Oldenzijl. Hij kwam op het spoor van de Nicolaaskerk via Facebook. Aangezien kerken bij hem hoog staan aangeschreven als locatie om te spelen vanuit zijn spirituele achtergrond, vond hij het een eer om mee te mogen doen aan de fietsroute. „Ik beschouw het als een cadeautje van God”, zei hij. Hij roemde de bijzondere akoestiek van de kerk. „De beste tot nu toe.” Zijn muziek raakte hier en daar diep. „Er waren mensen die ervan

■ Het merendeel van de muzikanten bijeen bij de kerk van Oldenzijl

moesten huilen, zo werden ze getroffen. Anderen kwamen speciaal terug om nog een keertje te luisteren. Een bijzondere ervaring”, aldus Bakker.

Zandweer - Boon en Van Grieken: “in de ziel geraakt”

Anna Boon (dwarsfluit/blokfluit/saxofoon) en Karin van Grieken (trekharmonica/accordeon) vinden het fijn om samen te spelen en leuk om hun muziek aan publiek te laten horen. Een langer concert leek hen behoorlijk inspannend en ze dachten dat de opzet van de fietsroute, waar elke keer in een

kort blok werd gespeeld, een minder inspannende manier zou zijn om op te treden. Inmiddels hebben ze hun mening daarover drastisch bijgesteld: hoe leuk ook, telkens een concert van twintig minuten en dat zes keer achter elkaar, was behoorlijk vermoeiend. „Ik ben kapot”, verzuchtte Boon. Maar bijzonder inspirerend was het wel. Een bezoeker uit Georgië liet via zijn tolkende vriendin weten dat hij door de muziek in zijn ziel was geraakt. „Dat was heel mooi om te horen”, aldus Van Grieken. „En wat ook fijn was, was dat mensen soms zo ingespannen geluisterd hadden, dat het nog heel even stil

was, voordat het applaus begon.”

Uithuizermeeden - Mja Mera: “eindelijk een naam”

Voor Mja Mera (Peter Rippen, accordeon/zang, Karin Heesen, viool/zang, Renate Klumper, zang) was dit de derde keer dat ze meededen. Het naar buiten treden als groep op de fietsroute heeft er voor gezorgd dat de groep inmiddels een naam én een website heeft. „Wat zo leuk is aan deze vorm”, zei Renate Klumper, „is dat het niet allemaal zo super officieel en formeel is. Het laat meer spontaniteit toe en toch wordt er heel

aandachtig geluisterd.” Heel leuk vond de groep dat er ook kinderen mee waren gekomen, die of gezellig mee zaten te wippen of met grote ogen zaten te kijken. „Het was een geweldige dag.”

Rottum - The Fourth Rule: “a lot of positive people”

Johan Brondijk (gitaar/zang) en Marianna Manca (zang) speelden voor de eerste keer samen. (Het gesprek was in het Engels, Manca spreekt namelijk geen Nederlands). Beiden hadden al wel eerder opgetreden voor publiek, maar nog niet in deze combinatie. Een

heuse primeur dus. Voor hen betekende deelname een stevige stok achter de deur. „Nu moesten we wel oefenen”, aldus Brondijk. Ze vonden het best moeilijk om telkens in blokken te spelen. Brondijk: „Je moet je iedere keer weer opladen. En als je net goed ingespeeld bent, dan is het alweer voorbij.” Anderzijds vonden ze het allebei een geweldige ervaring met *a lot of positive people*.

Oosternieland - Pol Wijnberg: “muziek om te delen”

Pol Wijnbergs gasten, samen spelend onder de noemen ‘Subshade’ waren deze keer Anne Kraster (flamencogitarist) en zoon Lars Frikken (percussie). Frikken speelde voor het eerst mee, op de cajón, nog een primeur. Voor Wijnberg was de verwantschap met plekken in de omgeving een belangrijke drijfveer om te komen spelen tijdens de fietsroute. „Muziek, die iets te vertellen heeft, moeten we delen en dat doen we veel te weinig”, aldus Wijnberg. „Muziek is eigenlijk een verteltraditie, iets wat je samen moet doen.” Het viel haar op dat het telkens wisselende publiek heel aandachtig was en dat sommige mensen werkelijk geraakt werden door de muziek. Soms ontroerd waren, soms breeduit glimlachten. „Het plezier dat mensen beleven aan jouw muziek, werkt als een kaatsbal. Die komt bij je terug en gaat weer weg waardoor het plezier steeds groter wordt.” Geweldig vond ze het verhaal dat iemand uit het publiek onderweg een jongetje van een jaar of 10 was tegengekomen dat de bezoeker op het hart had gedrukt: „Daar (naar Wijnberg, M.S.) moet je écht naar toe gaan hoor mevrouw.”

Uithuizen - The Touring Hoodoos: “twee staande ovaties”

Zo op het oog leek het een bijzondere combinatie: Leonieke Toering, die vooral folk speelt, en The Hoodoo Dogs, die meer in de hoek van de blues zitten. In deze combi-

natie is men pas sinds oktober bij elkaar. Toch, legde Marcel Alkema (mondharmonica) uit, „ligt de muziek eigenlijk heel dicht bij elkaar. In beide gevallen gaat het over muziek van de mensen, van de werkers, zoals dat ook terug te vinden is in de zogenaamde field hollers, de werklieiders.” Toering vertelde dat ze een aantal keren een volle bak hadden getrokken en dat de groep, die verder nog bestaat uit Michel Hendricks (gitaar) en Fons Sluiter (bas/cello) tot twee keer toe een staande ovatie had gekregen. „We werden er verlegen van,” bekende Toering. „Het is zó bijzonder dat mensen, ondanks het slechte weer toch de moeite nemen om te komen. De dag ging als een trein voorbij.”

Stitswerd - Speelduo Ephraim: “laatkomer kwam walsend binnen”

Helga (viool) en Rudy (accordeon) Ephraim hadden al eens gespeeld tijdens de eerste kerkenfietsroute. Wat hen toen opviel en nu ook weer was het uitermate aandachtige publiek. „Als je musettes speelt”, zei Rudy Ephraim, „worden mensen helemaal blij. Er kwam iemand te laat binnen, die liep al walsend door het gangpad om een plekje te vinden.” Het bijzondere aan de constructie van telkens een blokje spelen vond hij dat mensen al helemaal blij binnen kwamen. „Ze hebben al iets leuk achter de rug, hebben samen al iets meegemaakt. Dat is ontzettend leuk spelen.”

In Uithuizen speelde verder nog Triefel en in Kantens werd het orgel bespeeld door Wim Dalmaijer en Jans Vrieling. Na afloop kwamen de muzikanten en vrijwilligers een hapje eten in het dorpsshuis van Oldenzijl. Welverdiend, want hun inspanningen hebben zeker zo'n 500 mensen een mooie dag bezorgd. En een leuke: Eén van de musici: „Op deze manier speel je niet alleen op je eigen eilandje, maar leer je ook de andere musici kennen. We komen volgend jaar graag weer terug.”